

FOC A LA BÈSTIA

Estava tan enfadat que corria pels carrers, pres d'una ira fogosa. Que volia plorar i només podia tenir fam. Fam de tots aquells que em volien mal. Si feia falta, lluitaria la meva presència, la que volien fer desaparèixer sense preguntar, sense entendre, sense saber. I allà estava jo, cansat de fugir i de tenir gana, cridant a qui em teniu, que al capdavant sóc ànima també. I cobards, deixàreu allà dalt del turonet, una noia per calmar-me els instints. Estava cec i no hi veia amb el cor, que hauria fet qualsevol bogeria per entregar el meu dolor, que no sabeu curar ferides.

I llavors va aparèixer ell. I jo no entenia si volia salvar a la noia o salvar-se a ell mateix. Com una redempció per apaivagar el propi dolor, un dolor que ens cremava. Si jo no el socarrimava, les seves ombres acabarien cremant-lo de totes maneres. I com jo, no va dubtar en clavar-me aquella llança i la sang va escriure a la història que el dolor també para i es torna silenci. I de la meva sang va sortir-ne un roser d'una bellesa que no es veu si no es coneix. El que no sabia aquest cavaller atrevit, és que les roses, lo bell, lo bonic... També està ple de punxes.

Maria del Mar Marcos Barba